

Kapitel 14. 14 Quintilis 785. Bergspredikan.

Tiden som gått sedan mitt besök i Nazareth hade präglats av intensiv undervisning och av möten med större och större folksamlingar. Från vårt numera rätt varaktiga läger i Kapernaum hade vi gjort långa resor runt Galliléen. Vi hade också varit nere i Jerusalem över påskhögtiden.

Fler och fler mirakulösa helanden hade börjat hända, allt eftersom människor började tro på att helande är möjligt, även om ingen verkade kunna ta steget mot att tro på självhelande, trots mina ständiga påminnelser 'Din tro har helat dig'. Men min älskade broder Hakobs påminnelse hjälpte mig att komma ihåg att låta det här vara som det var, och att lägga min tillit i min Faders händer.

Den här dagen hade sommarhettan avtagit litet. Många hade bett mina lärjungar att få träffa mig, och Petros hade beslutat att ordna ett större möte än vanligt, där jag skulle ägna en hel dag åt undervisning. Lärjungarna hade sagt åt människor att komma till Eremosberget, några timmars vandring nordost från Kapernaum.

När vi kom dit på morgonen hade många hundra redan samlats, och många i vårt följe fick ägna den första timmen att ordna hur människor skulle sitta för att alla skulle kunna höra.

Med hjälp från träarbetare från byarna omkring hade en plattform satts upp, med ett träplank bakom för att min röst skulle höras väl ned mot dalen under. Jag satt på en pall på plattformen och de Tolv satt på en låg bänk bakom mig, där de kunde luta sig mot planket bakom.

Vädret var perfekt för en tillställning som denna, lite mulet och helt vindstill. Där jag satt och såg över folkmassan, kunde jag höra några tala med låg röst till varandra, men de flesta som hade kommit bara såg på oss, och det var nästan helt tyst.

Eftersom det här var ett större möte än vanligt, hade vi inte planerat att ha särskilda avbrott för frågor och diskussioner, som vi annars brukade ha på våra mindre möten. För den här dagen hade jag planerat en längre undervisning, med tid efter det för frågor i mindre grupper. Så snart jag började tala, blev det fullkomligt tyst i folksamlingen, som nu vuxit till att bli nästan tusen människor.

“Först, älskade bröder och systrar, kommer jag att berätta för er tio olika sätt som salighet kan komma till er. De här sätten, och fler, är sådant jag lärt mina tolv lärjungar här på plattformen bakom mig, och som jag har lärt alla de som följt oss.

Saliga är de som inte fjättrar med tankar,
deras är kungariket i himlen.

Saliga är de som sörjer,
de skall bli tröstade.

Saliga är de ödmjuka,
de skall ärva jorden.

Saliga är de som hungrar efter Sanningen,
de skall finna den.

Saliga är de som förlåter,
de kommer att vara förlåtna.

Saliga är de som ser med kärlek,
de kommer att se Allah.

Saliga är mirakelarbetarna,
de kommer att kallas Allahs barn.

Saliga är de som straffas för att de talar om
Sanningen, deras är kungariket i himlen.

Och dessa vägar är inte de enda. Där finns många vägar som leder till vår Fader, och du kan välja vilken som helst av dem.

Salig är du även när du förolämpas, förföljs eller blir offer för falska anklagelser för att du lyssnar på mig och gör mitt arbete. Gläd dig och jubla, för din belöning kommer att bli stor.

Ni som sprider mitt ord är jordens salt. Men om saltet förlorar sin sälta, hur skall man då göra det salt igen? Det duger bara till att kastas ut och trampas ner av människor.

Ni som sprider mitt ord är världens ljus. Inte kan en stad döljas, som ligger på ett berg. Inte heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan man

sätter det på ljushållaren, så att det lyser för alla i huset. Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar vår Fader i himlen.”

En gammal man, flintskallig och med ett stort vitt skägg, ställde sig upp och frågade

- ”Men, mästare, om någon har syndat måste han göra bot och offra för att bli värdig välsignelsen igen. Vad säger du om synd?”

Jag svarade honom

- ”Ni har hört att det är sagt till fäderna: ’Du skall inte mörda. Den som mördar är skyldig inför domstolen.’

Men jag säger er: Den som är vred på sin broder eller syster kommer i verkligheten ha dömt sig själv. Och den som säger till sin broder eller syster ’dumhuvud’ fjättrar sig själv med skuld. Eller den som säger ’din dårel!’ utsätter sig för faran att skapa sig sitt eget helvete.

Därför, om du bär fram din gåva till altaret och där kommer ihåg att din broder eller syster har något emot dig, så lämna din gåva framför altaret och gå först och försona dig med dem, och kom sedan och bär fram din gåva.

Var angelägen om att göra upp med din motpart som vill föra dig till doms, när du fortfarande är med honom på vägen, så att din motpart inte överlämnar

dig till domaren och domaren inte överlämnar dig till fängvaktaren och du blir kastad i fängelse.

Sannerligen säger jag dig: Du slipper inte ut därifrån, förrän du har betalt till sista öret. Och fängelset har du byggt själv.”

Den gamle förblev stående, och sade

- ”Hur kan du likställa ilska med mord?”

Jag sade

- ”Synd finns inte, det finns bara felsinhet. De felsinta ser världen som fientlig och de tror att de är tvungna att göra det de gör för att skydda sig själva. Ibland leder det här till att de begår stora misstag. Både den som säger ’dumhuvud’ åt sin broder, och den som vill döda behöver förlåta. Ibland behöver de först bli förlåtna innan de kan förlåta sig själva, för att kunna bli rättsinta.”

- ”Så du förlåter mördaren och låter brottet passera?” utbrast den gamle mannen argt.

- ”Du ska förlåta och du ska handla. Men avsikten med ditt handlande ska vara att hjälpa honom att bli rättsint, och det mest kärleksfulla du då kan göra för att hindra honom från att döda igen är att låsa in honom, och sedan tålmodigt försöka väcka honom till rättsinhet.”

- ”Men, det är väl självklart för varje tänkande människa att mördaren förtjänar att bli avrättad!”

- ”Du kan inte hjälpa någon att bli rättsint om du är felsint själv” sade jag. ”Att avrätta är att mörda.”

Den gamle satte sig ned igen och såg både förvirrad och arg ut, och skakade på huvudet. En ung man bakom honom ställde sig nu upp och frågade

- ”Så du säger att vi ska skydda människor från att handla utifrån sina felsinta tankar. Jag kan förstå att mördaren kan ha förblindats av vrede, men hur kan du säga så om äktenskapsbrott? De förtjänar väl självklart att bli stenade!”

Jag svarade

- ”Ni har hört att det är sagt: ’Du skall inte begå äktenskapsbrott’.

Men jag säger er: Den som ser på en annan person som något man kan äga har redan blivit fjättrad av vanföreställningar, där man tror att sann lycka bara kan komma ur att möta kroppens behov. Älska varandra, ge varandra njutning, men använd ert förbund som en väg till Allah, genom att betrakta varandra som gudomliga själar som inte kan ägas. Om en del av ditt sinne får dig att snubbla, riv ut det och kasta bort det. Det är bättre att förlora en del av ditt sinne än att hela din själ ska hamna i helvetet.

Misstaget man gjort är inte äktenskapsbrottet i sig, det är oärligheten. Förlåt dig själv att ditt åtagande mot din hustru eller din man kanske inte håller livet ut, och var ärlig. Den här ärligheten kan leda till skilsmässa.

Det är sagt: 'Den som skiljer sig från sin hustru skall ge henne skilsmässobrev'.

Alla förbund kan göras heliga, om de används för att ge varandra Allahs kärlek. Men inte ens heliga förbund behöver vara sådana som ska räcka för evigt, så jag säger er, ge inte bara ett skilsmässobrev; ordna upp allting rättvist och med ärlighet, så att ni kan vandra iväg på era olika vägar som vänner."

Den unge mannen utropade upprört

- "Men hör nu, den som begår äktenskapsbrott har ju brutit sin ed! Det är en ed till Allah!"

Jag log mot honom och sade

- "Ni har hört att det är sagt till fäderna: 'Du skall inte svära falskt' och: 'Du skall hålla din ed inför Herren'.

Men jag säger er, svär ingen ed alls: varken till Allah, eller till jordiska makter, eller till din heder, för du kan inte ändra dina tankar. Allt du behöver göra är helt enkelt att säga 'Ja' eller 'Nej'; allt annat utöver detta kommer från en del av ditt sinne som inte är ärligt."

Vid detta började många att tala med varandra, och en man klädd i en lång mantel ställde sig upp och sade

- ”En man vars hustru varit tillsammans med en annan man har rätt till hämnd. En man vars son blivit mördad har rätt till hämnd. Varför ska han förlåta?”

Jag hade hört de här argumenten så många gånger, att jag kände mig med ens trött. Men, jag slöt mina ögon och lät min otålighet ebba ut, såg på honom igen och sade

- ”Ni har hört att det är sagt, ‘Öga för öga och tand för tand.’

Jag säger er: Stå inte emot den som vill göra dig ont, utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd också den andra åt honom. Om någon vill ställa dig inför rätta och ta din livklädnad, så låt honom få din mantel också. Om någon tvingar dig att gå med en mil, gå två mil med honom. Ge åt den som ber dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig. Förlåt och du kommer att vara förlåten.

Ni har hört att det är sagt: Du skall älska din nästa och hata din ovän.

Men jag säger er, älska era ovänner och be för dem som förföljer er, på det att ni må vara barn till er Fader i himlen. Han låter sin sol gå upp för de onda

och de goda, och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga. Ty om ni älskar dem som älskar er, vilken lön får ni för det? Gör inte skatteindrivare det också? Och om ni hälsar endast på era bröder, vad gör ni för märkvärdigt med det? Gör inte hedningar det också? Var därför givmild och förlåtande, såsom vår Fader förlåter oss allt och erbjuder oss allt.”

Vid detta ställde sig nu många upp och kom närmare plattformen. De samlades omkring den, upprörda, många höjde sina röster för att försöka göra sig hörda. Den gamle med det vita skägget banade sig väg genom folkmassan, kom fram och slog sin vandringsstav hårt mot plattformen, och ljudet av detta gjorde att alla tystnade. Han sade

- ”Detta är inte vad en rättfärdig man kan göra! Att försvara sin heder är Allahs vilja! Vi skänker allmosor till de fattiga och vi hörsammar våra bönetider. Detta borde vara tillräckligt!”

Alla tittade nu på mig, några log triumferande av att höra det här ovedersägliga uttalandet. Jag log vänligt mot dem, höll ut mina armar och sade

- ”Vill du vara rättfärdig eller vill du vara lycklig? Att vara rättfärdig och ge för att bli ärad av andra, är inte samma sak som att göra rätt sak. Rätt sak är att ge från hjärtat, utan offer, för att i sanning ge är att få. Ge och du kommer att få. Ge allt och du kommer att få allt.

När du ber, var inte som hycklarna, för de älskar att stå och be i synagogorna och i gathörnen för att synas av människor. När du ber, gå in i din kammare och stäng din dörr och be till din Fader i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, ge dig det du behöver. Och när ni ber skall ni inte rabbla som de fromlande skrifttrogna, för de tror att de blir hörda på grund av sina många ord. Ni behöver inte vara som de, för er Fader vet vad ni behöver innan ni ber honom om det.

Således, så här kan ni be:

Vår Fader, du som är i himlen.

Låt ditt namn bli helgat.

Ditt rike är här.

Låt din vilja ske, på jorden så som i himlen.

Ge oss idag det vi sant behöver

och förlåt oss våra missriktade tankar,
för oss att förlåta andra för deras.

Och hjälp oss att se frestelser,
så att vi undviker att göra ont.

Vårt är riket, och makten och saligheten,
i evighet.

Amen.

För om du förlåter andra människor när de syndar mot dig, kommer du att upptäcka att din himmelske Fader redan har förlåtit. Men om du inte förlåter andra för deras synder, kommer du inte kunna förlåta dig själv och du kommer aldrig att känna din Faders förlåtelse.”

De som ställt sig omkring plattformen gick nu tillbaka till de platser där de suttit förut. Många skakade på huvudet men de sade inget mer.

En man i dyrbar klädedräkt ställde sig upp. Han satt bland kvinnor och barn, som såg ut att tillhöra hans familj. Han sade

- ”Dina lärjungar lämnade allt när de följde dig. När du säger att vi inte ska be för mer än det vi behöver, hur ska jag kunna försörja min stora familj?”

Jag hörde hur den här mannen slets mellan sitt behov att känna sig trygg och sin längtan efter att känna sig värdig i Allahs ögon, och jag kände medkänsla för honom. Jag sade

- ”Samla inte skatter på jorden, där rost och mal förstör och där tjuvar bryter sig in och stjälar. Samla dina skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjälar. Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.

Ögat är kroppens ljus. Om ditt öga är friskt, får hela din kropp ljus. Men är ditt öga sjukt, ligger hela din kropp i mörker. Om nu ljuset i dig är mörker, hur djupt är då inte mörkret!

Ingen kan tjäna två herrar. Antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den ene och se ner på den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och Mammon.

Därför säger jag er: Gör er inte bekymmer för ert liv, vad ni skall äta eller dricka, inte heller för er kropp, vad ni skall klä er med. Är inte livet mer än maten och kroppen mer än kläderna? Vem av er kan med sitt bekymmer lägga en enda timme till sin livslängd?

Och varför gör ni er bekymmer för kläder? Se på ängens liljor, hur de växer. De arbetar inte och spinner inte. Men jag säger er att inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem. Gör er därför inte bekymmer och fråga inte: 'Vad skall vi äta?' eller: 'Vad skall vi dricka?' eller: 'Vad skall vi klä oss med?' Efter allt detta söker de giriga, och fjättrar sig själva med dessa tankar. Sök först er Faders kungarike och Hans Sanning, och allt det andra kommer att ges till er också. Gör er alltså inte bekymmer för morgondagen. Den skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga."

- "Så de som tjänar Mammon och samlar rikedomar åt sig själva, kommer de att dömas som ovärdiga av Allah?" frågade en ung man.

På detta svarade jag

- "Allah dömer inte, Han älskar var och en av er oberoende av vad ni gör. Men Han gråter över de av er som gör er döva och blinda för Hans kärlek. Hela er dövhet och er blindhet genom att förlåta era bröder och era systrar. Döm inte, ty då kommer ni döma er själva. Ty med den dom ni dömer andra, skall ni bli

dömda av er själva, och med det mått ni mäter, skall det mätas upp åt er.

Varför ser du flisan i din broders öga men märker inte bjälken i ditt eget öga? Eller hur kan du säga till din broder: Låt mig ta bort flisan ur ditt öga, du som har en bjälke i ditt eget öga? Du hycklare, ta först bort bjälken ur ditt eget öga! Då kommer du att se så klart att du kan ta ut flisan ur din broders öga.

Så vad kan sägas om vad ni behöver göra för att finna Allah?

Be och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er. Ty var och en som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas.

Vem bland er ger sin son en sten, när han ber om bröd, eller en orm, när han ber om en fisk? Om ni då, trots att ni har missriktade tankar, förstår att ge era barn goda gåvor, hur mycket mer skall då inte er Fader i himlen ge det som är gott åt dem som ber honom!

Så detta är min gyllene regel: Allt vad ni vill att människorna skall göra er, det skall ni också göra dem.

Detta är den sanna innebörden av vad lagen och profeterna säger.

Gå in genom den trånga porten. Ty den port är vid, och den väg är bred som leder till fördärvet, och det är många som går fram på den. Och den port är trång, och den väg är smal som leder till livet, och det är få som finner den.”

- ”Mästare”, fortsatte den unge mannen, ”du talar som en profet själv, och du är inte ens en rabbi. Hur ska vi kunna veta om det du säger är sant? Hur ska vi kunna veta om de som hävdar att de förmedlar ditt budskap säger samma sak som du?”

Jag nickade åt honom och sade

- ”Jo, där finns falska profeter, och ni behöver vara vaksamma. De kommer till er klädda som får men i sitt inre är rovlystna vargar. Men, på deras frukt skall ni känna igen dem. Inte plockar man väl vindruvor från törnbuskar eller fikon från tistlar? Så bär varje gott träd god frukt, men ett dåligt träd bär dålig frukt. Ett gott träd kan inte bära dålig frukt, inte heller kan ett dåligt träd bära god frukt. Förlåt dem för den dåliga frukten, men ät inte av den. Älska dem och deras tankar kommer att helas.

Och jo, där kan komma falska lärjungar. Var och en som säger 'Herre, Herre' till mig kommer inte av endast detta in i himmelriket, utan det gör den som gör min himmelske Faders vilja. Många skall säga till mig på den dagen: 'Herre, Herre, har vi inte profeterat med hjälp av ditt namn och med hjälp av ditt namn

drivit ut onda andar och med hjälp av ditt namn gjort många kraftgärningar?’

Men då skall jag säga dem rakt ut: ’Ni har inte lärt er vilka ni är i sanning. Ni stänger fortfarande in er i helvetet.’ Och jag kommer att tycka synd om dem, men de kommer bara ha slösat bort av sin tid, inget mer. För det enda som behövs för att bli en sann lärjunge till mig är ärlighet och god vilja.

Så, mina älskade bröder och systrar, detta är vad jag till slut vill säga till er idag:

Den som hör dessa mina ord och handlar efter dem, han liknar en förståndig man som byggde sitt hus på klippan. Regnet öste ner, störtfloden kom och vindarna blåste och kastade sig mot det huset. Men det föll inte, eftersom det var grundat på klippan.

Men den som hör dessa mina ord och inte handlar efter dem, han liknar en dåre som byggde sitt hus på sanden. Regnet öste ner, störtfloden kom och vindarna blåste och slog mot det huset, och det föll samman, och dess fall var stort.”

Med detta hade jag avslutat min undervisning. Jag och de Tolv reste oss upp och gick ned till folkmassan. Var och en för sig, gick vi omkring resten av dagen, och stannade vid varje person som ville tala eller som hade frågor. Många hade tagit med sin mat och dryck och de inbjöd oss att dela deras måltid, och både jag och de av de Tolv satte oss ned då och då med dem som erbjöd oss sin mat.

Många var fortfarande arga, och ifrågasatte mig mycket, särskilt om det jag hade sagt om hämnd och fiender, som de kände gick emot allt sunt förnuft. Många frågade mer om äktenskapsbrott och skilsmässa, och var arga för att de tyckte att jag talat mot Lagen.

Men många var nyfikna och vill höra mer. Många sade sig känna vördnad och frågade hur jag hade kunnat tala med sådan auktoritet om synd och förlåtelse, trots att jag inte var präst. Många frågade om hur de skulle kunna följa mig, och dessa sände jag till de Tolv för att ordna det som behövdes.

När vi var på väg tillbaks mot Kapernaum, möttes vi av vänner till den romerske centurion under vilken området lydde. Han hade sänt dem till mig för att

hans mest värdefulla tjänare hade blivit sjuk och var döende, och han hade hört talas om min förmåga att hela. Hans vänner hade ett budskap från honom, som lydde

- “ Herre, jag är inte värd att du går in under mitt tak, men säg bara ett ord, så blir min tjänare frisk. Även jag är en man som står under en annans befäl, och jag har soldater under mig. Säger jag till en: ’Gå’, så går han, och till en annan: ’Kom’, så kommer han, och till min tjänare: ’Gör det här’, så gör han det.”

Jag sade till hans vänner

- “Jag är förbluffad, jag har inte funnit en sådan tro och tillit ens i Israel. Men gå och säg er vän att med den makt han har kan han få tjänaren att hela sig själv. Han behöver bara se sin tjänare som Allahs gudomliga barn, som har en själ fri från synd och som är osårbar inför döden, och hans kropp kommer att lyda och bli helad.”

Sent på kvällen samma dag kom en budbärare till Jasons hus för att meddela att centurionens tjänare hade mirakulöst tillfrisknat, och hade också med sig en fråga från centurionen om det var något i vårt

läger som hans tjänare eller hans soldater kunde hjälpa oss med.

Och under resten av vår vistelse i Kapernaum, och också när vi kom tillbaks efter våra färder runt landet, erbjöd sig vår centurion sin hjälp, varje gång.